

A més a més, també he de dir-li que –i ara li ho comentaré– n'hi haurà una diferència important en el pressupost, respecte a industrialització, no?

Però, bé, simplement per concretar i no repetir-me. Vull dir, el pla de reindustrialització estem treballant-lo. Està treballant-se, en un primer moment, per part de..., està fent-se un projecte per part de la universitat politècnica, per al disseny i realització de plans d'actuació en matèria d'indústria, que serà el primer pas per a eixe pla de reindustrialització. Esperem la participació de tots vostès.

Abordarem el desenvolupament dels plans d'impuls sectorials i especialitzats, adaptats al nostre teixit empresarial format per pimes, perquè el seu objectiu siga que la indústria arribe a eixe 20% del PIB, que és el que tots desitgem.

I, després, qüestions una miqueta concretes i reals. Parc Sagunt. ¿Sap vosté que Parc Sagunt portava nou anys paralitzat, nou anys? Vull dir, ho hem hagut de gestionar per a desbloquejar-lo. Tres milions de metres quadrats per a sòl industrial i que les empreses es puguen posar en eixa zona, no? Estratègic. Això crec que s'ha treballat des de la conselleria, no?, des de... I, a més a més, dir que, tant des del govern central com des de La Generalitat, s'havien invertit parts iguals, 132 milions d'euros, en aquesta infraestructura del Camp de Morvedre; i estava totalment parada. No tenia sentit.

Després, vaig a dir-li que també vora la llum, i prompte arribarà a esta cambra, una llei que és importantíssima, el *valencian investment desk*, una oficina de coordinació i atracció d'inversions que és importantíssima, perquè anem a treballar des de la coordinació perquè les inversions ho tinguen molt més fàcil a l'hora d'implantar-se en el nostre territori.

També vosté sabrà, perquè ha eixit públic, que en el cas dels autònoms també hem arribat a un mínim acord d'ajuda, no?, per a, del tercer al cinqué any, doncs, poder ajudar-los, no? Eixa concessió d'ajudes per a finançar els costos fixes d'inclusió en el règim especial de treballadors autònoms, no? Vull dir, doncs, també és una mesura que, a més a més, precedeix de la creació d'eixa mesa dels autònoms que fins ara no podien tindre un lloc de diàleg, ara el tenen. Perquè vegem que nosaltres fem eixa política de baix cap a dalt, de diàleg, de molta participació. No cal dir-li que, des de la mesa del diàleg social, que és eixe òrgan de participació institucional permanent, també estan eixint moltes propostes, no?

I dir-li que la nostra proposta, la proposta de la conselleria que arribarà ací, té un increment de vora el 40%, respecte al pressupost de l'any anterior, en política industrial. Anem a vore com queda, espere que no hi hagen equivocacions, no?, i que, més o menys, ens deixen treballar en la línia que ja vam plasmar l'any anterior i que no ens van deixar, d'alguna de les maneres.

En definitiva, una política industrial adaptada, per fi, a les nostres circumstàncies presents i també de futur, a la nostra idiosincràsia territorial i al nostre model industrial que vol situar el sector industrial en el centre del context econòmic, amb l'objectiu de contribuir al creixement del nostre territori.

I torne a repetir-li, senyora diputada, que estaria bé que vosté fera propostes constructives, constructives, realitzables i en el com, que això és el que sempre es deixa –el què és

molt fàcil–, ¿com es desenvolupen?, problema que sempre es genera, fins i tot en les propostes que vosté va fer. En eixes propostes de resolució queda tot molt bonic, però el com es queda ahí, estancat.

I m'agradaria, per a acabar, que es fiscalitzara des de la realitat i d'una perspectiva molt més rigorosa, i que deixarem d'una vegada per totes ja el que li he dit al principi, la síndrome del telediarí.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

**La senyora vicepresidenta primera:**

Gràcies, senyor conseller.

*Interpel·lació al Consell, que contesta el conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez, sobre la política general quant a la millora del finançament de les universitats públiques valencianes que atenen 140.000 alumnes i que han passat de 799 milions d'euros en el pressupost de 2012 fins als 671 milions de pressupost per a 2016, el que suposa un retrocés del 17%, que formula la diputada senyora Sandra Mínguez Corral (GP Podemos-Podem) (RE número 32.948, BOC número 110)*

**La senyora vicepresidenta primera:**

Anem a continuar amb el punt número 10, que és la interpel·lació que farà la diputada del Grup Parlamentari Podemos-Podem, la diputada senyora Sandra Mínguez, sobre el finançament de les universitats públiques.

**La senyora Mínguez Corral:**

Gràcies, vicepresidenta.

Bona vesprada, senyories.

Bona vesprada, senyor conseller.

Si cree usted que la educación es cara, pruebe con la ignorancia. Esta frase refleja claramente lo que significa la inversión o la no inversión, la prioridad o la no prioridad de la educación de un país y la construcción de un país, para la que apuesta cada partido, en qué quiere convertirse y qué desea para su futura ciudadanía.

Cualquier análisis de la realidad universitaria valenciana que se haga debe contemplar, como contexto, el proceso de reformas en el que se hallan inmersas las universidades europeas desde los últimos años del siglo XX.

Este proceso comienza con la Declaración de Bolonia, en 1988, y forma parte de la Agenda de Lisboa, 2000-2010. Un conjunto de disposiciones y acuerdos con los que se

pretendía convertir a la Unión Europea en la economía más competitiva del mundo en el año 2012.

Dentro de esta estrategia, la educación y, en particular, la educación superior y la investigación científica tenían un papel fundamental: la creación de una economía del conocimiento.

Bien, con este planteamiento, el crecimiento económico, se fija el incremento de I+D, donde se pretende alcanzar en el año 2010, en toda Europa, una inversión del 3% del PIB.

Esto era en la teoría. Lo que ha pasado en la realidad es que, quince años después, con la Unión Europea sumida en la recesión económica más profunda desde la Segunda Guerra Mundial, lo que se contempla es el completo fracaso en la consecución del objetivo inversor de I+D, donde en 2010 se alcanzó el 1,9% del PIB europeo y, en España, aterrizando en España solamente el 1,39%, del 3% que se pretendía alcanzar.

Bien, la Agenda de Lisboa, con el paso del tiempo, ha revelado su agenda oculta, al menos en los países del sur de Europa, el encarecimiento de la educación post terciaria.

Y, mientras esto ocurría en Europa, la enseñanza superior tomaba en nuestro país un rumbo que tampoco hubiéramos nosotros deseado. Tres reformas universitarias en diez años: la LOU en 2002, del PP; la LOMLOU, del PSOE, en 2010; y las medidas de ajuste decretadas por el PP en 2012. Tres leyes educativas en diez años. Esto no es dar estabilidad al sistema universitario.

Bien, durante décadas, los padres de las clases más populares confiaron en la universidad una esperanza: que nuestros hijos tengan un lugar mejor que el que hemos tenido nosotros; esperanza que les ha sido robada.

Con el pretexto de la crisis económica y las políticas de reducción de déficit público, mediante recortes indiscriminados económicos, sociales, de derechos, uno de los pilares fundamentales del estado del bienestar, la educación, ha sido cercenado y ha quedado gravemente comprometido. Se ha obligado a los ciudadanos a realizar importantes esfuerzos económicos. Y también, mientras esta crisis estaba pasando, en el ámbito educativo se ha traducido a la disminución de la financiación de la enseñanza pública en todos los niveles educativos.

Bien, cómo se ha traducido esta crisis en el ámbito universitario, en nuestro país y en nuestra comunidad, ha sido de la siguiente forma: recortes presupuestarios; aumento de las tasas universitarias, gracias al decretazo de Wert; recortes en I+D+I, devolviéndonos a una financiación de diez años atrás; despidos de docentes universitarios e investigadores; fuga de nuestros cerebros, nuestros mejores talentos valencianos y del estado... Y me gustaría hacer un paréntesis para explicar cómo se financian nuestras universidades hoy en día.

Bien, la procedencia de sus ingresos viene, mayoritariamente, un 70-80%, del erario público y un 20-30% de financiación privada. Cabe remarcar que los ingresos..., se considera como ingreso privado las matrículas ordinarias de los universitarios.

Bien, entre 1995 y 2008, los ingresos públicos se determinaron mediante un sistema de reparto del total presupuestado por La Generalitat. Y se distribuía en función del número de matriculados que tiene cada universidad. Este sistema, conocido como el plan plurianual de financiación de las universidades, fue consensuado por todas las universidades de nuestra comunidad, las cuales lo han considerado siempre como un buen plan de financiación, ya que, de esta manera, cada universidad puede planificar sus acciones, más allá de un ejercicio presupuestario y, además, de esta forma, también, lo que consigue es que las universidades tengan un compromiso por parte de La Generalitat de que van a recibir recursos, por parte de la misma año tras año. Bien, este plan de financiación desde el 2002 viene sufriendo un silencioso drenaje, puesto que La Generalitat solo aporta el 80% de la financiación pactada, creando una deuda histórica con el sistema universitario del País Valencià de más de mil millones de euros. Esta cifra me suena bastante, lo de mil millones de euros.

Bien, ¿cómo se negocia actualmente la financiación de nuestras universidades? Se negocia cada universidad unilateralmente, creando desigualdades entre las mismas. Y sumados todos estos factores, los recortes estatales, los recortes autonómicos, el incumplimiento del plan anual, la deuda histórica no cobrada por las universidades, todo esto sumado evidentemente tiene consecuencias. Y las consecuencias principalmente han ido a parar a quienes más injusto es, que son nuestros universitarios y nuestras universitarias.

Señor Marzà, el 19 de julio de este mismo verano, el *president* Puig reveló que la previsión del Consell respecto a las tasas universitarias era bajarlas en el medio plazo, antes de concluyera la legislatura. Y usted mismo, unos días después, el 22 de julio, afirmó que el departamento que usted dirige está estudiando la forma de incidir en las tasas universitarias para el curso que viene, el curso que ya ha empezado, de forma que no sean tan costosas para el alumnado con menos recursos.

La realidad es que dos cursos después las tasas siguen congeladas. Y reconocemos la gran labor que se ha hecho desde su *conselleria* para intentar paliar estas injusticias universitarias con las becas salario, pioneras en todo el estado, aumentando la partida presupuestaria un 40% en becas, regularizando las becas, bajando la nota a cinco. Somos conscientes de la inversión que se ha hecho en el proceso contrario a los recortes de educación, sobre en educación obligatoria y en otros ámbitos de educación, pero no ha sido así en tasas universitarias ni en financiación universitaria.

El *president* Puig, además, anunció y dijo en su intervención del debate de política general, el de la semana pasada justamente: «Que no quede ni una persona fuera por motivos económicos.» Desde Podemos exigimos que cumpla con su palabra el *president*. El curso pasado ya la incumplió y este nuevo curso nos tememos que también la va a incumplir. Desde Podemos exigimos a su *conselleria* la implantación de un nuevo modelo de financiación para nuestro sistema universitario, con criterios claros, con una metodología participada y consensuada por su comunidad, en el más breve plazo de tiempo posible.

Donde se escuche la demanda común de todos los rectores de nuestra universidad pública para volver a la financiación del 2010, como así ya han anunciado. Donde se parta,

para seguir con este consenso creado, del modelo plurianual de financiación del sistema universitario del País Valencià, aumentando la financiación autonómica por parte de La Generalitat a nuestras universidades públicas.

Y además, con un reparto de dicha financiación más justo, no tomando como requisito el número de matriculados por universidad, cosa que provoca que las universidades más grandes reciban mayor cantidad de financiación y por lo tanto cada vez mayor número de matriculados, y por lo tanto cada vez mayor financiación. Y las universidades con menos matriculados cada vez tienen menos financiación y por lo tanto probablemente tengan menos matriculados.

Le exigimos y le pedimos, por favor, que realice todo esto, no por nadie sino por el bien de nuestra educación universitaria y por el de nuestras universidades y universitarios que se lo merecen.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

**La senyora vicepresidenta primera:**

Gràcies, senyora Mínguez.

Conseller, quan vullga.

**El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:**

Gràcies, presidenta.

I gràcies, diputada.

En primer lloc, agrair-li el seu tarannà també pedagògic, perquè és cert que explica les coses molt bé i situa la temàtica al seu lloc. Per tant, m'estalviarà haver de fer molta composició de lloc, perquè ja l'ha definida bastant bé no, a la perfecció, vosté. Per tant, començar així, dient-li que coincideix plenament amb la diagnosi que ha fet i coincidim que les universitats valencianes necessiten una millora del seu sistema de finançament.

I sobretot necessitem una repensada global de què fem en el conjunt del sistema universitari valencià, com es finança, quins deutes té, com es poden pagar eixos deutes i de quina manera anem a desenvolupar per complet el seu potencial.

Vosté deia, una de les paraules clau es planificar, que puguen planificar en el temps. I fins ara, el cert és que no han pogut planificar, perquè venim de molts anys d'incerteses, en els quals ha costat moltíssim poder planificar. I estem treballant des del primer moment en eixe sentit. El cert és que no és gens fàcil, sense tindre clar quina quantitat d'ingressos anem a obtindre del finançament de La Generalitat, és a dir, quina quantitat d'ingressos tindrem via transferència de l'estat, perquè no ens diuen quins van a ser eixos números.

Però el cert és que ja estem treballant en construir eixe nou model. Som perfectament conscients de l'esforç que vosté deia, que han fet les universitats públiques en un escenari de

retallades. Alguns li diuen restricció. Retallades, ajustos, retallades, el que s'ha fet fins ara, i en especial en el món educatiu. Agraïm eixe esforç al conjunt de la comunitat universitària, i l'agraïm a totes i tots els que formen part d'eixe conjunt de la comunitat universitària, no només al professorat, que també, i molt, no només al personal d'administració i servei, que també i molt.

També als estudiants i les estudiantes i als familiars dels estudiants que estan treballant. Un gran esforç, com deia, per adaptar-se a l'espai europeu d'educació superior, per a donar una major oferta formativa, perquè tinga un major impacte. Som conscients també dels canvis normatius que han fet augment de la càrrega docent i d'investigació del professorat i la precarització de les condicions laborals de la immensa majoria del professorat universitari, i també del personal d'administració i serveis.

De les limitacions que vénen per la taxa de reposició, una imposició del govern de l'estat, que ha fet un gran tap en els nostres sistemes universitaris i que ha fet, com vosté deia també, molts dels nostres principals talents, molts d'aquells investigadors joves sobretot han hagut d'anar-se'n fora, perquè no tenien lloc en la seua universitat, perquè estaven taponats per no poder traure's eixes places.

Per tant, és cert que estem en eixa situació i estem intentant treballar-la. Però vosté ha parlat especialment d'eixe pla plurianual que no s'ha complit i que no ha complit el finançament ordinari de les universitats valencianes, i que ha fet que eixa inestabilitat es fera més patent en el conjunt del sistema universitari valencià. I no només això: per a nosaltres és especialment greu l'impagament de bona part d'allò pressupostat durant els anys de bonança.

Recorden aquells anys en què es lligaven gossos amb llonganisses, i que alguna gent també que li agradava molt l'embotit feia això? Lligar gossos amb llonganisses, quan no algun xoriço. Però bé, també feien eixe tipus d'actuacions, mentre es feia això no pagaven a les universitats. I van arribar a acumular centenars de milions d'euros en deute a les universitats en una època en la qual es feia de tot menys pagar a aquells que més ho necessitaven, i en concret al sistema universitari.

La situació financera de les universitats públiques, de fet, té en bona mesura el que vosté ha descrit. Ha mantingut una baixada d'un 19% dels seus ingressos ordinaris, des del 2010 fins l'any passat, que vam parar eixa baixada, i no només la vam parar sinó que la vam pujar un poc, és cert, poc, però la vam pujar. No només van contindre sinó que vam pujar eixa baixada. I eixe deute, com déiem, que han tingut de més de 800 milions d'euros que ha fet que tot anara embolicat en eixe sentit.

Vosté ho ha dit perfectament: devíem diners, baixaven el finançament i al mateix temps augmentaven les taxes, unes taxes que servien d'alguna manera per intentar finançar les universitats, eixa pujada, i així que no es notara tant que s'estava retallant. Però ho hem socialitzat, se van socialitzar eixes pèrdues, se va socialitzar eixe patiment. I nosaltres estem en contra d'eixe model. Estem a favor d'un model universalista, que arribe al conjunt de la societat i que tot el món pugua arribar a estudiar en el sistema universitari.

Però, el cert és que en l'actualitat, i vostè sabrà, els recursos de què disposem ens fan que la millor política que podem fer per a fer efectiu eixe mandat del mateix president de La Generalitat, que és que ningú per raons econòmiques es quede sense estudiar a les universitats públiques valencianes, és redistribuir, és a dir, baixar les taxes a aquells que més ho necessiten.

El nostre secretari autonòmic ho diu en moltes ocasions: tots els estudiants de la universitat pública es poden considerar que estan becats, perquè paguen només al voltant del 20% del cost, al voltant del 20%, i per tant incidim donant més beca, donant beca a aquells que realment més o necessiten perquè puguen entrar a la universitat, que puguen continuar. Per això, eixes beques salari, per això les beques que hem tirat endavant durant este curs i que hem augmentat en més d'un 40%, com vostè deia.

Per tant, la nostra forma de reduir les taxes en un punt en què no podem arribar a reduir-les per a tots, perquè si les reduïrem per a tots, tindria cap efecte respecte a la quantitat d'estudiants que poden estudiar. Si reduïm per a tots, podem reduir 50 euros la matrícula.

Això no farà que un estudiant que no pot pagar-se 1.300 puga pagar-se 1.250, i per tant el que fem és en els mateixos diners que servirien per a baixar 50 euros de forma generalitzada i que podríem posar-nos una medalla i dir: «Hem baixat les taxes», no serviria de forma efectiva. I, com que volem que la nostra política siga efectiva, incidim en la política de beques, reduint les taxes a aquells que més ho necessiten.

Es va refinançar el deute tirant el deute cap als anys que no estaria el govern. Ho van fer curiosament quan estaven a punt d'anar-se'n, l'anterior govern. I quina casualitat que, per exemple, l'any 2015, que és l'últim del seu govern, havien de finançar nou milions d'euros, i just del 2016, 35. El proper any, ací tenim el seu refinançament el 2017: 48, 56, 68, 82, 94 milions d'euros a pagar l'any 2022. És fàcil això de tirar patada amunt, si penses que no vas a governar.

Però el cert és que (*inintel·ligible*) ... responsable i això és la realitat actual del sistema universitari valencià. Què hem fet? Hem creat una mesa de negociació col·lectiva de les universitats valencianes, per treballar eixa precarització laboral, per donar resposta a les necessitats que tenen el conjunt de treballadors i treballadores de les universitats públiques i posar fil a l'agulla d'eixes reivindicacions laborals que porten tant de temps retardades.

N'hi hauran avanços, ja s'ha constituït eixa mesa i s'ha constituït també i estem treballant les diferents reunions per a fer el model global de finançament. Com fem per fer efectiu el deute, de quina manera es pot fer efectiu el deute que teníem a les universitats, i de quina manera construïm un nou sistema de finançament que estiga lligat a una millora del finançament del País Valencià, un finançament de la Generalitat valenciana.

És a dir, quina construcció fem, com volem finançar les universitats, i ahí estan participant els rectors, vicerectors i els seus gerents, per a dir quin és el model necessari, quin és el model que voldríem, i en funció del finançament que tindrem, l'aplicarem en el seu percentatge. És a dir, el que vostè deia de construir-lo conjuntament, mirar cap a on volem anar, i en funció dels ingressos que tindrem podem

arribar on nosaltres realment volem o on ens deixen des del finançament injust que rebem des de Madrid.

Per tant, eixe és el treball que estem fent, continuarem defensant-ho i no n'hi ha més que dir que el nostre màxim respecte i màxima admiració a tots aquells que treballen en el món de la universitat pública.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català*)

**El senyor president:**

Moltes gràcies, conseller.

Per a acabar de substanciar la interpel·lació. Quan vostè vullga.

**La senyora Mínguez Corral:**

Gràcies, president.

Bien, voy a recoger el testigo de mi compañero, el señor Antonio Estañ, y su intervención sobre la... (*se sent un xiulet*) ¡Uy! Y lo llevo a mi terreno, lo voy a llevar a mi terreno, a las matemáticas. Bien, concretamente a la lógica matemática tan ligada a la asignatura de Filosofía.

Si me permiten, quisiera hacer un paréntesis, desde aquí, desde las instituciones para felicitar a mi facultad, a la facultad de matemáticas, que este año es el cincuenta aniversario de su nacimiento, y felicitarla por las personas tan críticas que hemos salido y nos han formado allí, por grandes pensadores que han salido que han salido ahí, por grandes genios y por los grandes docentes que ha dado a esta comunidad y al resto de España. Así que desde aquí va mi felicitación a mi facultad. (*Rialles i aplaudiments*)

Bien, volviendo a la lógica matemática: llamemos *a* igual al conjunto de la financiación de nuestro sistema universitario; *b*, igual al dinero público invertido en I+D+I; *c*, igual al conjunto del coste de las tasas universitarias, y *d*, igual al conjunto de la partida presupuestaria de becas. Podríamos afirmar, sin ningún tipo de dudas, que la mayoría de estas asignaciones conjuntivas guardan una implicación de *si y solo si* entre ellas.

Y ahora es cuando vuelvo a hablar como las personas normales y aterrizo el lenguaje matemático. Sin una buena *a*, sin una buena financiación, no se puede llevar a cabo ninguna consecución de los demás conjuntos. Recordemos que desde el 2009 al 2014 se han recortado 1.200 millones en nuestro sistema universitario. *A* implica *b*, y *no a* implica *no b*. Con una buena financiación, nuestro sistema universitario también tendrá una buena asignación de I+D+I.

Los recortes de I+D+I han sacudido los cimientos de la investigación y la innovación. España estamos en la cola de la Unión Europea y la OCDE en I+D. Bien, los institutos tecnológicos de nuestra comunidad, aterrizando aquí, pasaban

de recibir 47 millones en 2010 a 20 en 2014, reduciendo la mayoría de esos centros a la mitad su plantilla y provocando una gran fuga de cerebros, como bien ha comentado también el *conseller*, en este caso valencianos, y también estatales, que tantos fondos públicos se han empleado para su formación.

Sin una buena *a*, una buena financiación, no se puede nunca bajar las tasas universitarias, ni tampoco ampliar la partida de becas ni en cantidad ni en cuantía económica. En 2012, se impuso, como hemos comentado, el decretazo de Wert, con el cual se permitió a las autonomías aumentar el precio de las tasas y además se endurecieron los criterios para acceder a becas. Con ellos se redujo también la partida presupuestaria destinada a becas.

Bien, en nuestra comunidad entre los cursos 2011-2012 y 2015-2016 La Generalitat ha sido la que más ha subido las tasas universitarias. Los precios de nuestras matrículas oscilan entre novecientos setenta y ocho y mil quinientos cuarenta y nueve euros. Doscientos euros más de la media española. En los últimos cuatro años más de ciento veintisiete mil jóvenes de nuestro país han sido expulsados de la universidad. En los últimos cuatro años más de quince mil quinientos jóvenes valencianas y valencianos han sido expulsados de nuestra universidad.

Como bien he comentado en mi anterior intervención, de verdad reconocemos la labor que se ha hecho desde *conselleria* para intentar paliar estos efectos, pero debemos defender la universidad pública, es defender nuestro futuro. Estudiar, no olvidemos, es un derecho. Entrar a la universidad no debería ser ningún privilegio, como han querido algunos. Un país que no invierte en educación es un país condenado al fracaso. Y los recortes aplicados están hipotecando el futuro de nuestra comunidad y están hipotecando el futuro de nuestro país.

Faltan ciento veintisiete mil. Faltan quince mil quinientos. Por eso, desde Podemos exigimos que nadie se quede atrás. Que se tomen las medidas que se tengan que tomar desde *conselleria* pero que nadie se quede por el camino, porque nuestras familias se esfuerzan siempre y al máximo para darnos lo mejor. Y queremos una comunidad que esté a su altura.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

**El senyor president:**

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Ens sumem a la felicitació del cinquanta aniversari de la Facultat de Matemàtiques. Van fer catedràtic..., la *laudatio* de la inauguració del curs en la Universitat de València i és una de les millors facultats del món. (Remors) Ho poden..., i es nota que han tret excel·lents professionals com la seua senyoria.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

**El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:**

Gràcies, senyor president.

Ja que va de facultats, jo m'afegisc a la felicitació –diguem– en l'aniversari. També a la meua Facultat de Magisteri que fa cent cinquanta anys. L'aniversari de la Facultat de Magisteri, també, per tant ens afegim. La d'enginyeria no sé quants anys fa, també ho felicitaria. Però el cas és que ja que anem en matemàtiques, li intentaré contestar a la seua equació. Ha dit que *a* és el finançament; *b*, l'R+D; *a*, el finançament, des que hem arribat nosaltres ha pujat un poc, poquet però s'ha pujat; *b*, que és R+D s'ha pujat un 21%; per tant, hi ha hagut un canvi important des que hem arribat nosaltres.

Per tant de l'equació  $a+b$  ja suma més, ja suma un quant més. Els *c* són les taxes. Li he explicat abans com hem revertit el tema de les taxes. I la *d* eren beques. Hem pujat un 40% de beques. Per tant, ens queda dels tres factors d'aquesta equació, de les tres situacions que ens ha descrit, ens queda una que és la de les taxes. La resta ja hem incidit en elles i continuarem incidint. I en les taxes incidim de la manera que podem que és, de moment, fins que no tiguem un millor finançament, redistribuint a través de les beques, és a dir, incidint en aquells que més ho necessiten.

Deia vosté, perfectament... Hem debatut també tot allò que ha significat que se n'anara la gent. En breu espere poder presentar un pla respecte a això i, per tant, espere que com vosté deia també, eixos quinze mil que ens falten i molts més que tornen a casa, perquè els necessitem, que tornem a les universitats, perquè els necessitem. Sense generar falses expectatives. I així li ho dic. No podrem fer tot allò que volem i no podrem fer tot allò que anhelem en un any, ni en dos anys ni en tres. Però sí que és cert que estem treballant en eixe sentit perquè realment de forma efectiva puguem tornar a captar talents, puguem tornar a tindre a la nostra gent cap a casa, que puguen tindre la seua carrera universitària, que puguen tindre la seua carrera investigadora al nostre país. Per això hem invertit amb ells, per això volen estar ací, per això volen contribuir a canviar el model productiu.

Ho hem dit abans. El conseller Climent parlava d'eixe canvi de model productiu, del model de reindustrialització, de com s'ha de canviar el nostre sistema al conjunt del territori i és essencial la universitat. I més enllà d'eixos factors de l'equació que vosté descrivia, hi ha un altre factor que potser quantitativament no és tan gran però que qualitativament pense que és molt significatiu i és l'immens augment de convenis i col·laboracions que ha fet este govern, el govern de La Generalitat, el govern del botànic, amb les universitats valencianes. Estem ara en més de 2,3 milions d'euros, en global, de convenis i col·laboracions amb les universitats perquè ens diguen sobre tot, des d'una mirada acadèmica, cap on pensen ells que hem d'anar.

I pense que això també s'ha de fer en la política i s'ha de posar en valor. I posar en valor les universitats públiques és donar-los eixe reconeixement com a grans pensadors, grans persones que poden, realment, marcar-nos el camí a una societat que necessita grans transformacions, que necessita un camí molt clar per a treballar en els recursos de moment que tenim i, quan en tinguem més, a major velocitat.

Per tant, eixos 2,3 milions d'euros en convenis que tenim amb les universitat pense que també denoten que no és només un reconeixement sinó que, a més a més, és una pràctica diària del conjunt del govern, de tot el govern del botànic.

Per tant, seguirem treballant en eixe sentit. Avui mateix hem tingut una reunió amb les gerents de les universitats. Ahir

mateix vaig estar reunit amb el conseller d'hisenda i el president de La Generalitat, amb els rectors de les universitats públiques. Estem treballant en eixe sentit, en el que dèiem abans d'un nou sistema de finançament, d'una mirada global de què s'ha de fer en les universitats públiques valencianes i, per tant, en breu esperem que puguem anunciar més novetats.

És el mateix camí que vosté deia. Per tant, treballarem junts per a aconseguir que el nostre territori tinga les universitats com a punta de llança del canvi del model productiu.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

#### El senyor president:

Moltes gràcies, conseller, per la resposta a la interpel·lació.

Senyories, abans d'acabar, els recorde que demà començarem el nostre treball a les 09:50. Tindrem l'acte de l'ONCE. Han rebut vostés en els seus correus una comunicació al respecte i començarem com sempre la sessió ordinària de ple a les deu del matí. Però a les 09:50 ací en l'hemicicle.

Senyories, se suspén la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

*(Se suspén la sessió a les 20 hores i 8 minuts)*

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Alcón Soler, Eva  
Almería Serrano, José Francisco  
Álvaro Cerezo, Mònica  
Andrés Sanchis, Concha  
Argüeso Torres, Emilio  
Arqués Cortés, Vicent  
Bachero Traver, Belén  
Barceló Chico, Ana  
Bellver Casaña, Jorge  
Bernal Talavera, María  
Bertomeu Vallés, Antoni  
Betoret Coll, Vicente  
Boix Pastor, Alfred  
Bonig Trigueros, Isabel  
Briet Seguí, Rafael Francisco  
Caballero Hueso, Mercedes  
Caballero Montañés, Juan Carlos  
Cabedo Laborda, Cristina  
Campello Moreno, Marian  
Calpe Saera, José Ramón  
Casanova Claramonte, Vicente  
Castelló Sáez, Alfredo  
Catalá Verdet, María José  
Ciscar Bolufer, José  
Climent González, Rafael  
Córdoba Cortijo, Juan Ginés  
De Miguel Martínez, David  
Domínguez Pérez, Miquel  
Escrig Monzó, María Sabina

Estañ García, Antonio  
Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí  
Ferrer San Segundo, María José  
Font de Mora Turón, Alejandro  
Gallén Peris, Marta  
García González, Rosa María  
García Jiménez, María José  
García Latorre, Francisco Javier  
García Muñoz, Teresa  
García Salvador, Alberto  
García i Tomàs, Víctor  
Garrigues Francés, María Blanca  
Gascó Enríquez, Beatriz  
Gascó Verdier, Beatriz  
Geffner Sclarsky, Daniel  
González Delgado, Fernando  
Hernández Sánchez, Noelia  
Ibáñez Bordonau, Rubén  
Jiménez Doménech, César  
Juan i Huguet, Jordi  
Marcos Puig, Verónica  
Marí Malonda, Alexis Frederic  
Martín Pérez, Sandra  
Martínez Ramírez, Carmen  
Marzà Ibáñez, Vicent  
Mata Gómez, Manuel  
Meco Tébar, Fabiola  
Mínguez Corral, Sandra  
Mollà Herrera, Mireia  
Montiel Márquez, Antonio  
Morera i Català, Enric  
Mulet Taló, Miguel Ángel  
Muñoz Lladró, José  
Mustafá Ávila, Rosa de Falastín  
Nadal Sendra, José Ramón  
Navarro Caballero, Juan de Dios  
Navarro Casillas, Isaura  
Ortega Requena, Maria Josep  
Ortiz Vilella, Eva  
Pallarès Piquer, Marc  
Parra Almiñana, María Teresa  
Pastor Llorens, Fernando  
Peremarch Palomares, Covadonga  
Pérez Fenoll, Manuel  
Peris Cervera, Rosa  
Pineda Cuenca, Manuel  
Ponce Guardiola, Juan  
Quiñonero Hernández, Llum  
Rodríguez Armigen, Cristina  
Rojo Sánchez, Domingo  
Salas Maldonado, José  
Salvador Rubert, María José  
Sánchez Zamora, María del Carmen  
Santamaría Ruiz, Luis  
Serna Serrano, Toñi  
Soler Beneyto, Víctor  
Subías Ruiz de Villa, Juan Ignacio  
Subiela Chico, Antonio  
Tirado Museros, Clara  
Tormo Moratalla, Emigdio  
Torres García, David  
Ventura Campos, Mercedes  
Woodward Poch, Antonio Joaquín  
Yáñez Motos, María Remedio  
Zaplana López, José Juan

---

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES  
Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts  
[subscripcions@corts.es](mailto:subscripcions@corts.es)  
Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València  
Telèfon: 96 387 61 00  
<http://www.cortsvalencianes.es>  
Edita: Servei de Publicacions de les Corts  
ISSN: 1133-2492  
Dipòsit legal: V-1013-1983



---

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES  
Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts  
[subscripcions@corts.es](mailto:subscripcions@corts.es)  
Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia  
Teléfono: 96 387 61 00  
<http://www.cortsvalencianes.es>  
Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts  
ISSN: 1133-2492  
Depósito legal: V-1013-1983

---